

“मीठे बच्चे- अहिले तिमी ईश्वरीय सन्तान बनेका छौ, तिमीभित्र कुनै पनि आसुरी अवगुण हुनु हुँदैन, आफ्नो उन्नति गर्नु छ, लापर्बाही गर्नु छैन ।”

प्रश्न:- तिमी संगमयुगी ब्राह्मण बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ निश्चय र नशा छ ?

उत्तर:- हामी बच्चाहरूमा निश्चय र नशा छ- अहिले हामी ईश्वरीय सम्प्रदायका हौं । हामी स्वर्गवासी, विश्वको मालिक बनिरहेका छौं । संगममा हामी ट्रान्सफर भइरहेका छौं । आसुरी सन्तानबाट ईश्वरीय सन्तान बनेर २१ जन्मको लागि स्वर्गवासी बन्दछौं, योभन्दा ठूलो अरु केही हुँदैन ।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ, प्रायः मानिसहरूले शान्ति चाहन्छन् । घरमा यदि केटाकेटीहरूको खिटपिट छ भने अशान्ति हुन्छ । अशान्तिबाट दुःख अनुभव हुन्छ । शान्तिबाट सुख अनुभव हुन्छ । यहाँ तिमी बच्चाहरू बसेका छौ, तिमीलाई सच्चा शान्ति छ । तिमीलाई भनिएको छ बाबालाई याद गर । आफूलाई आत्मा सम्भ्र । आत्मामा जुन आधाकल्पदेखि अशान्ति छ, त्यो निस्कन्छ शान्तिका सागर बाबालाई याद गर्नाले । तिमीलाई शान्तिको वर्सा मिलिरहेको छ । यो पनि तिमीले जान्दछौ- शान्तिको दुनियाँ र अशान्तिको दुनियाँ बिल्कुलै अलग हो । आसुरी दुनियाँ, ईश्वरीय दुनियाँ, सत्ययुग, कलियुग केलाई भनिन्छ ? यो कुरा कसैले पनि जान्दैनन् । तिमीले भन्छौ- मैले पनि जानेको थिइनँ । छन त कति पोजिशनवाला थिएँ । पैसा भएकालाई पोजिशनवाला भनिन्छ । गरिब र धनवानले बुझ्न त सक्छन् नि । त्यसो त तिमीले अवश्य पनि जान्न सक्छौ ईश्वरीय सन्तान र आसुरी सन्तान । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामी ईश्वरीय सन्तान हौं । यो पक्का निश्चय छ नि । तिमी ब्राह्मणले जान्दछौ- हामी ईश्वरीय सम्प्रदायका स्वर्गवासी विश्वको मालिक बनिरहेका छौं । सदा त्यस खुशी रहनुपर्छ । धेरै कम मात्रै छन् जसले यथार्थ रीतिले बुझ्दछन् । सत्ययुगमा हुन्छ ईश्वरीय सम्प्रदाय । कलियुगमा छ आसुरी सम्प्रदाय । पुरुषोत्तम संगमयुगमा आसुरी सम्प्रदाय परिवर्तन हुन्छ । अहिले हामी शिवबाबाका सन्तान बनेका छौं । बीचमा बिसिएका थियौं । अहिले फेरि यतिबेला हामी शिवबाबाका सन्तान हौं भन्ने कुरा जानेका छौं । त्यहाँ सत्ययुगमा कसैले पनि आफूलाई ईश्वरीय सन्तान भन्दैनन् । त्यहाँ हुन्छन् दैवी सन्तान । त्यसभन्दा पहिले हामी आसुरी सन्तान थियौं । अहिले ईश्वरीय सन्तान बनेका छौं । हामी ब्राह्मणहरू बी.के. हौं । रचना हौ एक बाबाका । तिमी सबै भाइ-बहिनी हौ र ईश्वरीय सन्तान हौ । तिमीले जान्दछौ- बाबाद्वारा राज्य प्राप्त भइरहेको छ । भविष्यमा गएर हामीले दैवी स्वराज्य पाउँछौं, सुखी हुन्छौं । अवश्य पनि सत्ययुग हो सुखधाम, कलियुग हो दुःखधाम । यो कुरा केवल तिमी संगमयुगी ब्राह्मणले मात्र जान्दछौ । आत्मा नै ईश्वरीय सन्तान हो । यो पनि जान्दछौ, बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ । उहाँ रचयिता हुनुहुन्छ नि । नर्कको रचयिता त हुनुहुन्न । उहाँलाई याद कसले गर्छ ? तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूले जान्दछौ- बाबाले स्वर्गको स्थापना गरिरहनुभएको छ । उहाँ हाम्रा अति मीठा बाबा हुनुहुन्छ । हामीलाई २१ जन्मको लागि स्वर्गवासी बनाउनुहुन्छ, योभन्दा श्रेष्ठ वस्तु कुनै हुँदैन । यो समझ राख्नुपर्छ । हामी ईश्वरीय सन्तान हौं, त्यसैले हामीभित्र कुनै आसुरी अवगुण हुनु हुँदैन । आफ्नो उन्नति गर्नुपर्छ । समय थोरै बाँकी छ, यसमा लापर्बाही गर्नु हुँदैन । नबर्स । देखेका छौ- बाबा सम्मुख बस्नुभएको छ, जसका हामी सन्तान हौं । हामीले ईश्वर बाबाद्वारा पढिरहेका छौं, दैवी सन्तान बन्नको लागि, त्यसैले कति खुशी हुनुपर्छ । बाबाले केवल भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भने

२०७२ आषाढ १४ सोमबार २९-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन विकर्म विनाश हुन्छ । बाबा आउनुभएको हो नै सबैलाई लैजान । जति-जति याद गछौं, उति विकर्म विनाश हुन्छ । अज्ञानमा जसरी कन्याको विवाहको लागि पक्का भएपछि याद बिल्कुलै छापिन्छ । बच्चा पैदा भयो याद अभै गाढा हुन्छ । यो याद त स्वर्गमा पनि यस्तै हुन्छ, नर्कमा पनि हुन्छ । बच्चाले भन्छ- यी मेरा पिता हुन्, तर यहाँ त हुनुहुन्छ बेहदका पिता । जोद्वारा स्वर्गको वर्सा मिल्छ त्यसैले उहाँको यादको छाप पर्नु पर्‍यो नि । बाबाद्वारा हामीले २१ जन्मको लागि फेरि वर्सा लिइरहेका छौं । बुद्धिमा वर्सा नै याद हुन्छ ।

यो पनि जान्दछौ- मर्नु त सबैलाई पर्छ । प्यारोभन्दा प्यारो जो भए पनि एक जना पनि रहँदैन, सबै जान्छन् । यो पुरानो दुनियाँ अब विनाश हुनै लाग्यो, यो कुरा केवल तिमी ब्राह्मणले मात्र जान्दछौ । विनाश हुनुभन्दा पहिले पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । ईश्वरका सन्तान हौ त्यसैले अथाह खुशी हुनुपर्छ । बाबाले भनिरहनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, आफ्नो जीवन हीरा जस्तो बनाऊ । त्यो हो दैवी दुनियाँ, यो हो आसुरी दुनियाँ । सत्ययुगमा कति अथाह सुख हुन्छ । त्यो सुख बाबाले नै दिनुहुन्छ । यहाँ तिमी बाबाको पासमा आएका छौ । यहाँ त बस्दैनौ । यस्तो त होइन सबै एकसाथ रहन्छौं किनकि बेहदका बच्चाहरू हौं । यहाँ तिमी धेरै उमंगसाथ आउँछौ । हामी जान्छौं बेहदका बाबाको पासमा । हामी ईश्वरीय सन्तान हौं । परमपिता परमात्माका सन्तान हौं, त्यसैले हामी किन स्वर्गमा नजाने । परमपिता परमात्माले त स्वर्गको रचना गर्नुहुन्छ । अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा विश्वको इतिहास-भूगोल छ । जान्दछौ- स्वर्गको स्थापना गर्ने परमपिता परमात्माले हामीलाई स्वर्गको लायक बनाइरहनुभएको छ । कल्प-कल्प बनाउनुहुन्छ । एउटा पनि मनुष्य छैन जसलाई हामी कलाकार हौं भन्ने थाहा होस् । परमपिता परमात्माका बच्चाहरू फेरि हामी दुःखी किन छौं ! आपसमा लड्छौं किन ! हामी आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हौं नि । भाइ-भाइ आपसमा कसरी लडिरहन्छन् । लडेर समाप्त हुन्छन् । यहाँ हामीले बाबाद्वारा वर्सा लिइरहेका छौं । भाइहरू कहिल्यै आपसमा नुनपानी हुनु हुँदैन । यहाँ त बाबासँग पनि नुनपानी हुन्छन् । राम्रा-राम्रा बच्चाहरू नुनपानी बन्छन् । माया कति बलवान छ । जो राम्रा-राम्रा बच्चाहरू छन् बाबालाई उनीहरूको याद त हुन्छ । बाबाको कति प्यार छ बच्चाहरूप्रति । बाबाको त बच्चाहरू बाहेक याद गर्ने अरू कोही पनि छैन । तिम्रो लागि त धेरै छन् । तिम्रो बुद्धि यताउति जान्छ । धन्दा आदिमा पनि बुद्धि जान्छ । मेरो त कुनै कामधन्दा आदि पनि छैन । तिमी अनेक बच्चाहरूका अनेक धन्दा छन् । मेरो त एउटै धन्दा छ । म आएको हुँ नै बच्चाहरूलाई स्वर्गको वारिस बनाउन । बेहदका बाबाको सम्पत्ति केवल तिमी बच्चाहरू हौ । परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ नि । सबै आत्माहरू उहाँका सम्पत्ति हुन् । मायाले फोहोरी (छी-छी) बनाइदिएको छ । अब बाबाले फूल बनाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो त तिमीहरू मात्रै हो । तिमीहरूसँग मेरो मोह पनि छ । चिट्ठी लेखेनौ भने ख्याल चल्छ । राम्रा-राम्रा बच्चाहरूको पनि चिट्ठी आउँदैन । राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई मायाले एकदम समाप्त गरिदिन्छ । अवश्य पनि देह-अभिमान छ । बाबाले भनिरहनुहुन्छ- आफ्नो खुशीको खबर लेख । बाबाले बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! तिमीलाई मायाले हैरान त पार्दैन ? बहादुर बनेर मायामाथि विजय प्राप्त गरिरहेका छौ नि ! तिमी युद्धको मैदानमा छौ नि । कर्मेन्द्रियहरूलाई यसरी वश गर्नुपर्छ ताकि अलिकति पनि चञ्चलता नहोस् । सत्ययुगमा सबै कर्मेन्द्रियहरू वशमा रहन्छन् । कर्मेन्द्रियहरूको कुनै चञ्चलता हुँदैन । न मुखको, न हातको, न कानको.... कुनै पनि चञ्चलताको कुरा हुँदैन । त्यहाँ कुनै पनि

२०७२ आषाढ १४ सोमबार २९-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन फोहोरी चीज हुँदैन् । यहाँ योगबलद्वारा कर्मेन्द्रियहरू माथि विजय प्राप्त गर्छौं । बाबा भन्नुहुन्छ— कुनै पनि फोहोरी कुरा हुँदैन् । कर्मेन्द्रियहरूलाई अधिन गर्नु छ । राम्ररी पुरुषार्थ गर्नु छ । समय निकै थोरै छ । गायन पनि छ धेरै गयो थोरै रह्यो । अब थोरै हुँदै जान्छ । नयाँ भवन बनिरहेको बेला बुद्धिमा रहन्छ नि— बाँकी थोरै समय छ । अब यो तयार हुन्छ, यो थोरै काम बाँकी छ । त्यो हो हृदको कुरा, यो हो बेहदको कुरा । यो पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ उनीहरूको हो विज्ञानको बल, तिम्रो हो शान्तिको बल । हो उनीहरूको पनि बुद्धि बल, तिम्रो पनि बुद्धि बल । विज्ञानका कति आविष्कारहरू निकालिरहन्छन् । अहिले त यस्ता बम्बहरू बनाइरहेका छन् भन्दछन्, जसले वहाँ बसी-बसी छोडिदिए भने सारा शहर समाप्त हुन्छ । फेरि यी सेनाहरू, हवाईजहाज आदि पनि काममा आउँदैन् । त्यो हो साइन्स बुद्धि । तिम्रो हो साइलेन्स बुद्धि । उनीहरू विनाशको लागि निमित्त बनेका छन् । तिमी अविनाशी पद पाउनको लागि निमित्त बनेका छौ । यो बुझ्ने पनि बुद्धि चाहिन्छ नि ।

तिमी बच्चाहरूले सम्भन्न सक्छौ— बाबाले कति सहज मार्ग बताउनुहुन्छ । जति सुकै अहिल्याहरू, कुब्जाहरू हुन् केवल दुई शब्द याद गर्नु छ— बाबा र वर्सा । फेरि जति जसले याद गरून् । अरू संगत तोडेर एक बाबालाई याद गर्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म जब आफ्नो घर परमधाममा थिएँ तब भक्तिमार्गमा तिमिले पुकार्थ्यौ— बाबा हजुर आउनुभयो भने हामीले सबै कुरा समर्पण गर्छौं । यो त मानौं करनीघोर भयो, करनीघोरलाई पुरानो सामान दिइन्छ । तिमिले बाबालाई के दिन्छौ ? यिनलाई (ब्रह्मालाई) त दिँदैनौ नि । यिनले पनि सबै कुरा दिए । यिनले यहाँ बसेर कहाँ महल बनाउँछन् र ! यो सबै कुरा शिवबाबाको लागि हो । उहाँको निर्देशन अनुसार गरिरहेका छन् । उहाँ गर्ने-गराउनेवाला हुनुहुन्छ, निर्देशन दिइरहनुहुन्छ । बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा हजुर एक मात्र हाम्रा लागि हुनुहुन्छ । हजुरको लागि त धेरै बच्चाहरू छन् । बाबाले फेरि भन्नुहुन्छ— मेरो लागि केवल तिमी बच्चाहरू छौ । तिम्रा लागि त धेरै छन् । देहका सम्बन्धीहरूको कति याद हुन्छ । मीठा-प्यारा बच्चाहरू, जति हुन सक्छ बाबालाई याद गर अरू सबैलाई भुल्दै जाऊ । स्वर्गको राजाईको मख्खन तिमिले मिल्छ । अलिकति ख्याल त गर, यो खेलको रचना कस्तो छ । तिमिले केवल बाबालाई याद गर्छौ र स्वदर्शन चक्रधारी बन्नाले चक्रवर्ती राजा बन्छौ । अहिले तिमी बच्चाहरू यथार्थमा अनुभवी छौ । मनुष्यहरूले त सम्भन्छन्— भक्ति परम्परादेखि चलि आएको हो । विकार पनि परम्परादेखि चल्दै आएको हो । यी लक्ष्मी-नारायण, राधा-कृष्णका पनि त बच्चाहरू थिए नि । हो, बच्चाहरू किन थिएनन् तर उनीहरूलाई भनिन्छ सम्पूर्ण निर्विकारी । यहाँ छन् सम्पूर्ण विकारी । एकले अर्कालाई गाली गरिरहन्छन् । तिमी बच्चाहरूलाई बाबा श्री श्री को श्रीमत मिल्छ । तिमिले श्रेष्ठ बनाउनुहुन्छ । यदि बाबाले भनेको मान्दैनौ भने कहाँ बन्छौ र । अब मान या नमान । सपूत बच्चाहरूले त तुरुन्तै मान्छन् । पूरा मदत दिएनन् भने आफूलाई घाटा पार्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प आउँछु । कति पुरुषार्थ गराउँछु । कति खुशीमा ल्याउँछु । बाबाद्वारा पूरा वर्सा लिनमा नै मायाले लापर्वाही गराउँछ । तर तिमी त्यस फन्दामा फस्नु हुँदैन् । मायासँग नै लडाई हुन्छ । धेरै ठूला-ठूला तूफान आउँछन् । त्यसमा पनि वारिसहरूमाथि मायाले धेरै आक्रमण गर्छ । बलवानसँग बलवान भएर लड्छ । जसरी वैद्यले दबाई दिएपछि सारा बिमारी बाहिर निस्केर आउँछ । यहाँ पनि मेरो बनेपछि सबैको याद आउन थाल्छ । तूफान आउँछ, यसमा लाइन क्लियर चाहिन्छ । हामी

२०७२ आषाढ १४ सोमबार २९-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन पहिले पवित्र थियौं फेरि आधाकल्प अपवित्र बन्यौं। अब फेरि फर्केर जानु छ। बाबा भन्नुहुन्छ—मलाई याद गन्यौ भने यस योग अग्निबाट तिम्रा विकर्म विनाश हुन्छन्। जति याद गछौं उति उच्च पद पाउँछौं। याद गर्दा-गर्दा तिम्री घर जान्छौ, यसमा एकदम अन्तर्मुखता चाहिन्छ। ज्ञान पनि आत्मामा धारण हुन्छ नि। आत्माले नै पढ्छ। आत्माको ज्ञान पनि परमात्मा बाबाले नै आएर दिनुहुन्छ। तिम्रीले यति धेरै ज्ञान लिन्छौ, विश्वको मालिक बन्नको लागि। मलाई तिम्रीले भन्छौ नै—पतित-पावन, ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर। जो मसँग छ त्यो सबै तिम्रीलाई दिन्छु। तर केवल दिव्य दृष्टिको चाबी चाहिँ दिन्न। त्यसको बदलामा फेरि तिम्रीलाई विश्वको मालिक बनाउँछु। साक्षात्कारमा केही पनि छैन। मुख्य हो पढाइ। पढाइबाट तिम्रीलाई २१ जन्मको लागि सुख मिल्छ। मीराको तुलनामा तिम्रीले आफ्नो सुखको तुलना गर। उनी त कलियुगमा थिइन्, साक्षात्कार गरिन् फेरि के भयो। भक्तिको माला नै अलग छ। ज्ञानमार्गको माला अलग छ। रावणको राजाई अलग, तिम्रो राजाई अलग। त्यसलाई दिन, यसलाई रात भनिन्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यादको बलबाट आफ्ना कर्मेन्द्रियहरू यसरी वशमा पार्नु छ ताकि कुनै पनि चञ्चलता नरहोस्। समय धेरै कम छ त्यसैले राम्ररी पुरुषार्थ गरेर मायाजित बन्नु छ।
- २) बाबाले जुन ज्ञान दिनुहुन्छ त्यसलाई अन्तर्मुखी बनेर धारणा गर्नु छ। कहिल्यै आपसमा नुनपानी बन्नु हुँदैन। बाबालाई आफ्नो खुशीको खबर अवश्य दिनु छ।

वरदानः— निर्बल, निराश, असमर्थ आत्मालाई एक्स्ट्रा बल दिनेवाला रूहानी रहमदिल भव

जो रूहानी रहमदिल बच्चा हुन्छ, उसलेले महादानी बनेर बिल्कुलै होपलेस केसमा पनि होप (आशा) पैदा गरिदिन्छ। निर्बललाई बलवान बनाइदिन्छ। दान सदा गरिबलाई, बेसहारालाई दिइन्छ। त्यसैले जो निर्बल, निराश, असमर्थ प्रजा क्वालिटीका आत्माहरू छन् उनीहरूप्रति रूहानी रहमदिल बनेर महादानी बन। आपसमा एक-अर्का प्रति महादानी होइन। यसमा त सहयोगी साथी भएर, भाइ-भाइ भएर, आफू समान पुरुषार्थी भएर सहयोग देऊ, दान होइन।

स्लोगनः— सदा एक बाबाको श्रेष्ठ सङ्गमा रह्यौ भने अरू कसैको सङ्गको रङ्गले प्रभाव पार्न सक्दैन।